

Ode aan het Landschap – Karin Bos

Verhalen met een open eind

Karin Bos (1966) laat zich inspireren door ruige en ongepolijste landschappen, zoals die van Spanje en IJsland. Tijdens lange wandelingen maakt ze talloze foto's die later, in het atelier, het uitgangspunt vormen voor haar schilderwerk. Raadselachtig en vervreemdend werk, dat onder andere vragen oproept over de relatie tussen mens en natuur.

'Mijn schilderijen zou je kunnen vergelijken met stills uit een film. Je voelt aan alles dat er iets staat te gebeuren. Of dat er zojuist, buiten beeld, iets gebeurd is. Maar wat dat precies is, kom je niet te weten. Er spreekt iets licht ongemakkelijks uit dat ik spannend vind. Het landschap speelt daarbij een belangrijke rol. Het leent zich goed voor het creëren van de juiste sfeer.'

Fantasie

'De landschappen die ik in mijn werk gebruik, heb ik daadwerkelijk bezocht. Het is voor mij heel belangrijk dat ik ze zelf gezien, gevoeld en beleefd heb. Ik ga ter plekke met een open blik wandelen en hoop dan dat er iets is dat me treft: een geheimzinnig kratermeertje, een verlaten caravan in een woestijn, een ruïne... Zulke dingen zetten mijn fantasie in werking. Ik vraag me af wie daar gewoond heeft, wat er met die mensen gebeurd is, waarom ze weggetrokken zijn. Wat er in werkelijkheid met ze aan de hand was, wil ik overigens helemaal niet weten. Het gaat om het verhaal dat ikzelf bij de scène bedenkt. Maar het zijn verhalen met een open eind. Er blijven altijd vragen open, zowel voor mij als voor de toeschouwer.'

Contrast

'Soms is het landschap zo overweldigend dat ik er geen mensfiguren in wil plaatsen, zoals dat van IJsland. Het gebied zelf heeft dan de hoofdrol. Maar vaker vormt het landschap bij mij het decor dat de toon zet voor het menselijk handelen. Vooral het Spaanse landschap, met die vreemd gekleurde rotsformaties die van zichzelf al een soort sculpturen zijn, is voor mij veelzeggend. Het steen is er vaak wat groenig. Die kleur zet ik sterk aan en dan plaats ik er bijvoorbeeld een groepje meisjes met rode jurkjes bij, zodat je een hevig contrast krijgt. Je vraagt je daardoor niet alleen af wat die meisjes daar doen, maar ook ervaar je een soort verwondering over hun aanwezigheid op zo'n plek. Dat gevoel van vervreemding betreft dan niet alleen de onderlinge relatie van mijn personages, maar ook hun verhouding tot de omringende natuur. Hoe harmonieus is het allemaal?'